

Nr 99.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående Sveriges bidrag till kostnaderna för FAO; given Stockholms slott den 2 mars 1951.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF ADOLF.

G. E. Sträng.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

I propositionen anmäles, att Förenta Nationernas livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO) höjt Sveriges årsbidrag till organisationen för år 1951 från 90 000 dollars till 127 000 dollars samt att organisationen i engångsbidrag från Sverige begärt ytterligare 61 716 dollars under år 1951.

Till bestridande av bidraget för år 1951 m. m. har för budgetåret 1950/51 anvisats ett förslagsanslag av 470 000 kronor. På grund av höjningen av årsbidraget föreslås att riksdagens godkännande att utbetala detta skall inhämtas.

Då avsikten är att söka erhålla nedsättning av det svenska årsbidraget från och med år 1952, föreslås att anslaget till kostnader för Sveriges medlemskap i FAO för budgetåret 1951/52 skall upptagas med samma belopp som för löpande budgetår, eller 470 000 kronor.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 2 mars 1951.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, DANIELSON, VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, LINGMAN, HAMMARSKJÖLD.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena och chefen för finansdepartementet anmäler chefen för jordbruksdepartementet, statsrådet Sträng, frågor om Sveriges bidrag till kostnaderna för Förenta Nationernas livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO) och anför därvid.

I årets statsverksproposition (IX ht p. 226) har Kungl. Maj:t på min hemställan föreslagit riksdagen att, i avbidan på särskild proposition i ämnet, upptaga anslaget till kostnader för Sveriges medlemskap i FAO med ett allenast beräknat belopp av 470 000 kronor.

Till belysande av spörsmålet om Sveriges årsbidrag och övriga ekonomiska förpliktelser till FAO har *svenska FAO-kommittén* i skrivelse den 5 februari 1951 lämnat en redogörelse för bidragsfrågans utveckling och framlagt sina synpunkter på ärendet.

I en gemensam skrift ha *Riksförbundet Landsbygdens folk* och *Sveriges lantbruksförbund* förklarat, att de helt ansluta sig till svenska FAO-kommitténs synpunkter i frågan.

På hemställan av FAO-kommittén har vidare *chefen för utrikesdepartementets rättsavdelning, utrikesrådet B. A. S. Petrén* verkställt en utredning om vilka ekonomiska förpliktelser utöver skyldigheten att erlægga årsbidrag, som Sverige kan anses ha till FAO.

Bidragsskalorna för FAO:s medlemsstater åren 1950 och 1951 torde såsom *bilaga* få fogas till detta protokoll.

Svenska FAO-kommitténs skrivelse.

Svenska FAO-kommitténs skrivelse angående Sveriges årsbidrag och övriga ekonomiska förpliktelser till FAO har i huvudsak följande innehåll.

FAO-kommittén har i sin skrivelse inledningsvis erinrat om att de finansiella beslut, som fattades vid extra sammanträde i Washington den 3—11 november 1950 med Förenta Nationernas livsmedels- och jordbruksorganisations konferens, kunna medföra avsevärt ökade ekonomiska förpliktelser för Sverige. Den svenska bidragsandelen, som år 1950 utgjorde 1,80 pro-

cent, höjdes nämligen för år 1951 till 2,54 procent. Detta innebär en ökning av bidraget från 90 000 dollars till 127 000 dollars eller från omkring 463 500 kronor till omkring 654 000 kronor. Vidare skall Sverige enligt dessa beslut under år 1951 tillföra organisationens fonder ett belopp av tillhoppa 61 716 dollars eller över 317 000 kronor.

Kommittén har därefter lämnat en redogörelse för bidragsfrågans bakgrund. Den har därvid framhållit, att Sverige under de första åren av FAO:s verksamhet intog en avvaktande hållning till organisationen, emedan dess syften och arbetsprogram ännu icke syntes fullt klara. När sedermera under efterkrigsåren valutasvårigheter uppstodo, måste hänsyn även tagas till de ekonomiska förpliktelser, som en anslutning till organisationen kunde medföra.

Med hänsyn till sistnämnda betänkligheter från svensk sida lämnade FAO:s ledning under hand vissa anbud i bidragsfrågan. Det tidigaste anbudet innebar ett årsbidrag av omkring 110 000 dollars. Sedermera meddelade FAO:s representant i Europa A. H. Boerma vid besök i augusti 1948 hos dåvarande chefen för jordbruksdepartementet, att organisationen var beredd att reducera anspråken på det svenska bidraget till 90 000 dollars. Kommittén har understrukit att initiativet till dessa överläggningar i bidragsfrågan togs av organisationen själv. Självfallet voro emellertid de lämnade anbuden endast underhandsbesked, eftersom medlemsstaternas bidrag fastställas av organisationens konferens.

Från svensk sida sökte man sedermera få till stånd en ytterligare nedsättning av det tilltänkta svenska bidraget. Från denna utgångspunkt dryftades frågan vid olika tillfällen med FAO:s ledning. Härvid hävdades dock från FAO:s sida, att i vart fall någon mera avsevärd sänkning av bidraget under 90 000 dollars icke vore att vänta.

Kommittén har vidare erinrat om att föredragande departementschefen i den proposition angående Sveriges anslutning till FAO, som avgavs till 1949 års riksdag (nr 155), förutsatte att Sveriges årsbidrag icke skulle komma att överstiga 90 000 dollars. Samtidigt anfördes, att nämnda belopp syntes väl högt i jämförelse med andra länders bidrag och att en nedsättning av det svenska bidraget därför borde eftersträvas. Departementschefen hänvisade därvid även till det delvis begränsade utbyte, som Sverige för egen del kunde vinna av organisationens verksamhet. Vid riksdagens behandling av frågan underströk jordbruksutskottet i sitt utlåtande vad departementschefen anfört om det beräknade årsbidragets storlek.

Någon nedsättning av bidraget erhöles emellertid icke. Vid FAO-konferensens sammanträde i november 1949, då Sverige invaldes i organisationen, fastställdes bidraget således till 90 000 dollars.

Rörande bidragsfrågans fortsatta utveckling har kommittén anfört, att vid Sveriges inträde i FAO förelåg ett konferensbeslut om att en allmän revision av medlemsstaternas avgiftskvoter skulle företagas. Med hänsyn till att initiativet till överläggningarna i bidragsfrågan tagits av organisationen själv

och till att det svenska bidragsbeloppet var jämförelsevis högt i förhållande till invånarantalet, ansåg man sig dock från svensk sida icke behöva räkna med annat än mindre jämkningar av avgiftens storlek.

Kort tid före FAO-konferensens extra sammanträde den 3—11 november 1950 framlade organisationens finanskommitté ett förslag om en provisorisk bidragsskala, avsedd att tillämpas för år 1951. En mera definitiv bidragsskala är avsedd att framläggas till FAO-konferensens sammanträde i november 1951.

Den föreslagna bidragsskalan för år 1951 grundade sig, enligt vad kommittén erfarit, på medlemsstaternas nationalinkomster under år 1946. Den nya skalan medförde större differenser mellan de olika medlemsstaternas bidrag än tidigare därför att förut iakttagna begränsningar vid ändring av bidragskvoterna borttagits. Vidare hade en dittills tillämpad justering av bidragen med hänsyn till jordbrukets betydelse i respektive stater (den s. k. jordbruksfaktorn) slopats. Detta medförde en höjning av de mera industrialiserade ländernas bidragskvoter. Eftersom organisationens budget i stadgan fixerats till 5 000 000 dollars oberoende av medlemsanslutningen, medförde slutligen Tjeckoslovakiens utträde ur organisationen en ökad avgiftsbelastning.

Om konstruktionen av förslaget till den provisoriska bidragsskalan för år 1951 har kommittén vidare anfört, att den nya skalan skulle, liksom förut varit fallet, ha en högsta bidragskvot om 27,10 procent och en lägsta bidragskvot om 0,05 procent. På grund av den förstnämnda maximigränsen har Förenta Staterna en väsentligt lägre bidragsprocent än vad som annars skulle varit fallet. De temporära lättnader i bidragshänseende, som Finland, Kina och Österrike hittills åtnjutit, skulle även tillämpas under år 1951.

Den föreslagna bidragsskalan för år 1951 innebar oförändrad eller sänkt bidragskvot för 43 stater men höjd bidragskvot för 19 stater. Endast Danmark, Frankrike, Nederländerna, Storbritannien och Sverige fingo dock mera nämnvärda höjningar. Relativt sett var ökningen avsevärt större för Sverige än för något annat land. Den svenska bidragskvoten föreslogs nämligen skola höjas från 1,80 till 2,77 procent.

Förslaget till provisorisk bidragsskala för år 1951 blev känt för svenska FAO-kommittén först någon vecka före konferensen. På hemställen av kommittén lät utrikesdepartementet genom beskickningen i Washington till FAO:s generaldirektör överlämna ett memorandum, vari inlades en gensaga mot den föreslagna höjningen av Sveriges bidragskvot. I enlighet med kommitténs förslag instruerades vidare de svenska konferensdelegaterna att ställa sig avvisande till varje höjning av det svenska bidraget.

För bidragsfrågans behandling vid FAO-konferensens sammanträde i november 1950 har kommittén lämnat följande redogörelse.

På konferensen framlade den svenska delegationen sina synpunkter på bidragsfrågan vid plenarsammanträde på konferensens andra dag. Ärendet hänsköts därefter till utskottsbehandling. Utskottet placerade ärendet som sista punkt på sin dagordning, varigenom detsamma enligt delegationens rapport fick en ganska summarisk behandling.

Då några utsikter uppenbarligen ej förelågo att åstadkomma en separat ändring av förslaget beträffande Sveriges kvot, föreslog den svenska delegationen, stödd av bland andra Frankrike och Nederländerna, att konferensen i avvaktan på utarbetandet av en mera permanent skala skulle besluta att tillämpa 1950 års skala även under år 1951. Delegationen hänvisade till de principer för fastställande av bidrag, som gälla i Förenta Nationerna och som enligt dess åsikt ej tillbörligt beaktats i det föreliggande förslaget, samt även till att tiden var för knapp för att medge en allsidig diskussion av frågan.

Vid omröstningen antogs det av finanskommittén framlagda förslaget med 32 röster mot 11. Omedelbart efter omröstningen reserverade sig de svenska, franska, belgiska och danska delegationerna. I enlighet med erhållna instruktioner framförde därefter den svenska delegationen under hand till FAO:s ledning, att de svenska statsmakterna förbehöllo sig frihet att, om så ansågs erforderligt, taga sin ställning till organisationen under omprövning.

Då ett antal nya stater — Kambodja, Spanien, Vietnam och Västtyskland — beviljats inträde i FAO har dock bidragskvoten kommit att bli något lägre än vad ursprungligen beräknats, nämligen 2,54 procent.

Vad angår frågan om engångsbidrag till FAO:s fonder har kommittén meddelat att organisationen bildat en kapitalfond av överskott från inkomsterna under de första verksamhetsåren, innan den administrativa apparaten uppbyggts och verksamheten fått större omfattning. Under de senast förflutna åren hade emellertid fondens medel i betydande utsträckning tagits i anspråk för att täcka budgetunderskott, som uppkommit genom uteblivna medlemsbidrag och oförutsedda utgifter.

I detta läge föreslog FAO:s finanskommitté, att konferensen skulle besluta en utökning av fonden till 1 750 000 dollars. Detta skulle huvudsakligen ske i den formen att varje medlemsstat skulle till fondens förfogande ställa ett belopp, beräknat efter vederbörande stats bidragskvot till årsbudgeten. De stater, som tidigare varit medlemmar i FAO, skulle dock tillgodoräknas de andelar av fondens nuvarande medel, som kunde anses tillkomma dem. För nytillkomna medlemsstater som Sverige skulle däremot den erforderliga andelen inbetalas under år 1951.

Till bestridande av kostnaderna för flyttningen av FAO:s huvudkontor från Washington till Rom under våren 1951 föreslogs vidare, att vissa medel av bland annat kapitalfonden skulle krediteras en särskild flyttningsfond. Även för detta ändamål skulle särskilda engångsbidrag uttaxeras från medlemsstaterna, i den mån dessa icke av oförbrukade, tidigare erlagda årsbidrag hade motsvarande tillgångar inestående hos organisationen.

Vid behandlingen före konferensen av frågan om engångsbidrag intog svenska FAO-kommittén den ståndpunkten, att medel för fondbildning borde avsättas från organisationens årsbudget och icke genom extra bidrag från medlemsstaterna. Kommittén ansåg vidare, att svårigheter att täcka oförutsedda uppgifter i första hand borde överkommas genom ianspråktagande av härför avsedd anslagspost i budgeten och genom besparingsåtgärder. Kapi-

talfonden borde sålunda icke anlitas annat än för oförutsedda underskott av mera betydande storleksordning och för nödfallsåtgärder. I enlighet härmed instruerades de svenska ombuden vid konferensen att reservera sig mot åtaganden av detta slag.

Konferensen antog finanskommitténs förslag om engångsbidrag till kapitalfonden med 22 röster mot 5. Reservationer avgåvos dock av flera än de delegationer, som röstat mot förslaget, nämligen av de svenska, franska, schweiziska, österrikiska, irländska, pakistanska, belgiska och uruguayiska delegationerna. Även förslagen rörande flyttningsfonden godkändes av konferensen.

Dessa beslut innebära för Sveriges vidkommande, att Sverige skulle ha att såsom engångsbidrag erlægga 61 715 dollars 89 cents, därav till flyttningsfonden 17 265 dollars 89 cents och till kapitalfonden 44 450 dollars.

Beträffande konsekvenserna av konferensens beslut i här berörda frågor har svenska FAO-kommittén anfört följande synpunkter.

För Sveriges bidrag till FAO under år 1951 har 1950 års riksdag anvisat medel genom särskilt förslagsanslag under nionde huvudtiteln. Därvid har förutsatts samma avgift som under år 1950 eller 90 000 dollars. Den för år 1951 fastställda avgiftsskalan innebär emellertid en så väsentlig ökning av bidraget att de förutsättningar, varunder Sverige inträdde i organisationen, väsentligen ändrats. Kommittén har härvid också erinrat om att bidraget vid Sveriges inträde i organisationen, alltså före devalveringen, i svensk valuta endast motsvarade 325 000 kronor, under det att bidraget för 1951 skulle belasta budgeten med 654 000 kronor.

Enligt kommitténs mening är den av konferensen beslutade bidragskvoten för 1951 orimligt hög. Till stöd för denna sin uppfattning har kommittén anfört att Sveriges bidrag i relation till invånarantalet torde vara ojämförligt högre än någon annan medlemsstats samt att den svenska bidragskvoten till FAO är högre än de kvoter, efter vilka de svenska bidragen till FN och dess övriga specialorganisationer utgå. Om den inom FN tillämpade principen, att ingen medlemsstat skall betala högre bidrag per capita än den största bidragsgivaren, tillämpades i FAO, skulle den svenska bidragskvoten icke bli högre än 1,30 procent. Kommittén har icke ansett rimligt att Sverige i bidragshänseende kommer på åttonde plats omedelbart efter sådana länder som Förenta staterna, Storbritannien, Frankrike, Indien, Kina, Kanada och Västtyskland, men före sådana länder som Australien, Brasilien och Italien.

Kommittén har även påtalat de former, varunder bidragsskalan för år 1951 genomfördes. Trots att denna skala skulle medföra en väsentlig förändring av de ekonomiska förpliktelserna togs ingen som helst kontakt med Sverige under förberedelsearbetena. Såsom nämnts blev förslaget tillgängligt först någon vecka före konferensen. För konferensens utskottsbehandling av hela bidragsfrågan anslogs enligt uppgift endast omkring en timme. Även vid plenarsammanträdet kunde frågan på grund av tidsbrist endast få en summarisk behandling.

Enligt kommitténs mening bör dock icke för närvarande ett utträde ur organisationen övervägas. Sverige har visserligen med sitt förhållandevis högt utvecklade jordbruk och skogsbruk ett delvis begränsat utbyte av det internationella samarbetet på förevarande område. Kommittén har i detta sammanhang påpekat att medlem i FAO enligt FAO:s stadga äger anmäla sitt utträde ur organisationen först fyra år efter inträdet.

Medel till bidraget för år 1951 ha beviljats av 1950 års riksdag, varvid bidragets storlek beräknats till 90 000 dollars. Ehuru anslaget har karaktären av förslagsanslag, har kommittén ifrågasatt, om icke i den särskilda proposition rörande årsbidraget för år 1952, som kommer att avgas, även årsbidraget för år 1951 bör ånyo underställas riksdagens prövning. Enligt kommitténs mening bör därför bidraget för år 1951 icke utbetalas, innan riksdagen haft tillfälle att ompröva frågan.

Kommittén har emellertid särskilt velat framhålla angelägenheten av att en nedsättning av Sveriges bidrag erhålles i den mera definitiva bidragskala, som är avsedd att föreläggas 1951 års FAO-konferens. Då FAO:s råd vid sammanträde omedelbart efter konferensens avslutande invalt Sverige i den kommitté, som utreder bidragsfrågan, finnes nu tillfälle att redan under förberedelsearbetet för den nya skalan framföra de svenska synpunkterna i frågan.

Vad slutligen angår frågan om bidrag till organisationens flyttningskostnader och kapitalfond har kommittén framhållit, att organisationens stadga icke inrymmer någon skyldighet för medlemmarna att fullgöra dylika ålägganden. I organisationens finansreglemente har emellertid konferensen vid sitt senaste sammanträde infört bestämmelser härom. Då kommittén ansett det vara av vikt att få utrett, i vilken omfattning en konferensmajoritet kan pålägga medlemsstaterna ekonomiska förpliktelser utanför årsbidragen, har den i skrivelse till utrikesdepartementets rättsavdelning anhållit om utredning av detta spörsmål. Skulle skyldighet icke föreligga att lämna ifrågavarande bidrag, bör enligt kommitténs mening utbetalning därav icke ske.

Yttrande av utrikesdepartementets rättsavdelning.

Chefen för utrikesdepartementets rättsavdelning, utrikesrådet B. A. S. Petrén har på förenämnda hemställan av FAO-kommittén avgivit följande yttrande angående de ekonomiska förpliktelser, som Sverige kan anses ha till FAO utöver skyldigheten att erlægga årsbidrag.

I fråga om kostnaderna för FAO innehåller organisationens stadga i artikel XVIII, att generaldirektören skall underställa konferensen en årlig utgiftsstat, som täcker organisationens beräknade utgifter. Sedan utgiftsstaten antagits, skall den godkända slutsumman fördelas mellan medlemsstaterna efter en proportionell beräkning, som tid efter annan fastställs av kon-

ferensen. Vidare föreskrives i artikel XX av stadgan, att ändringar i stadgan, som innebära nya förpliktelser för medlemsstaterna, skola godkännas av konferensen genom beslut, som fattas med två tredjedelars majoritet av konferensens medlemmar. Dessa ändringar skola för medlemsstat, som godkänt desamma, träda i kraft den dag, då de antagits av två tredjedelar av medlemsstaterna, och för annan medlemsstat vid den tidpunkt, då ändringarna godkänts av denna stat. Utöver vad nu återgivits innehåller stadgan icke några föreskrifter av beskaffenhet att kunna inverka på omfattningen av medlemsstaternas ekonomiska förpliktelser mot organisationen. Kapitalfonden uppgives ha bildats av överskott från organisationens inkomster under dess första verksamhetsår. Beslutet om fondens utökning har tillkommit i samband med en ändring av organisationens finansreglemente, enligt vilken konferensen skulle äga befogenhet att besluta om kapitaltillskott till fonden från medlemsstaternas sida. Innebörden av de beslut, som sålunda fattats, är tydligen, att konferensens majoritet ålagt en minoritet att lämna bidrag till organisationens verksamhet i annan ordning än vad organisationens stadga förutsätter eller att ingen medlemsstat skall utan sitt eget samtycke åläggas andra förpliktelser än att betala sitt procentuella bidrag till den löpande utgiftsstaten. Till stöd för besluten i fråga torde icke heller kunna åberopas någon tidigare inom organisationen tillämpad praxis. Vid Sveriges inträde i FAO ställdes icke några villkor om att Sverige skulle lösa sig in i den bestående kapitalfonden, liksom Sverige icke rest några anspråk på delaktighet i fondens tillgångar. Beslut av den typ, som konferensens majoritet nu fattat, skulle tydligen i praktiken kunna leda till föga rimliga konsekvenser. Om man antager, att FAO fortsätter att bestå under en lång följd av år och att därunder en större fondbildning äger rum, skulle en stat, som på ett sent stadium vinner inträde i organisationen, kunna åläggas att inbetala mycket stora summor till de bestående fonderna. Orimligheten härav synes vara uppenbar.

Under hänvisning till vad sålunda anförts uttalar utrikesrådet Petrén slutligen såsom sin uppfattning, att beslutet om åläggande för Sverige att inbetala bidrag till kapitalfonden icke torde stå i överensstämmelse med FAO:s stadga.

Departementschefen.

Såsom svenska FAO-kommittén anfört, har jag tidigare i propositionen om Sveriges anslutning till FAO uttalat att det bidragsbelopp av 90 000 dollars, varom anbud förelåg från organisationens ledning, syntes väl högt. Jag fann därför att en nedsättning av nämnda belopp borde eftersträvas. Riksdagens beslut i frågan innebar ett godkännande av denna ståndpunkt. Någon sådan nedsättning kom visserligen icke till stånd vid det konferenssammanträde i slutet av år 1949, då Sverige invaldes i organisationen, utan det svenska årsbidraget fastställdes till 90 000 dollars för år 1950. När emellertid organisationens konferens endast ett år därefter beslutat höja det svenska bidraget med över 40 procent till ett belopp av 127 000 dollars, synes detta innebära en väsentlig ändring av de ekonomiska förutsättningar, under vilka de svenska statsmakterna beslöt att begära Sveriges inträde i organisationen.

Även om beslutet om bidragsskalan för år 1951 tillkommit under omständigheter, vilka knappast kunna anses ha erbjudit tillräckliga garantier för en grundlig och saklig prövning av frågan, torde det väl icke böra ifrågasättas att Sverige skulle undandraga sig att erlægga det belopp, vartill avgiften bestämts för detta år. Då beloppet är avsevärt högre än vad som förutsattes vid riksdagens behandling av anslagsfrågan våren 1950, torde emellertid riksdagens godkännande av en sådan utbetalning först böra inhämtas.

I likhet med FAO-kommittén anser jag vidare, att den bidragsprocent, som för Sveriges del bestämts i den nu gällande provisoriska bidragsskalan, avsevärt överstiger vad som kan anses rimligt. Jag finner det därför angeläget, att man skall söka att i den nya bidragsskala, som är avsedd att fastställas vid FAO-konferensens sammanträde i november 1951, få till stånd en betydande nedsättning av det svenska bidraget.

Jag vill i detta sammanhang ånyo erinra om att Sveriges anslutning till FAO motiverades mindre av Sveriges egna direkta intressen än av en principiell villighet att främja det mellanfolkliga samarbetet på förevarande område. Denna synpunkt torde alltjämt böra vara vägledande. Samtidigt är det emellertid klart, att densamma ej bör få leda till att vårt land skall påtaga sig kostnader för detta samarbete, vilka framstå såsom oskäligt stora i jämförelse med andra länders bidrag eller i betraktande av nyttan av det arbete som utträttas.

Såsom förut framhållits är den för år 1951 fastställda bidragsskalan endast provisorisk och avsedd att från och med år 1952 ersättas av en mera definitiv skala. Det torde under sådana förhållanden icke finnas anledning att nu närmare utveckla de synpunkter, som kunna anföras för eller mot ett fortsatt medlemskap i organisationen efter utgången av innevarande år.

Då det, innan en ny bidragsskala fastställts, icke är känt till vilket belopp det svenska bidraget för år 1952 kan komma att uppgå, föreslår jag att anslaget till kostnader för Sveriges medlemskap i FAO skall upptagas med samma belopp för budgetåret 1951/52 som för innevarande budgetår, eller med 470 000 kronor.

Vad slutligen angår frågan om särskilda bidrag till organisationens fonder torde organisationen genom beslutet härom ha överskridit sin befogenhet gentemot medlemsstaterna. Starka principiella betänkligheter kunna anföras mot att medlemsstaterna åläggas ekonomiska förpliktelser i annan ordning än organisationens stadga förutsätter. Det särskilda bidragsbelopp, som organisationen gör anspråk på att erhålla från Sverige under år 1951, är dessutom så betydande att en svensk vägran att acceptera beslutet synes i hög grad motiverad. Jag har därför ansett att medel icke böra beräknas för detta ändamål.

Under åberopande av vad sålunda anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte

dels godkänna vad jag i det föregående uttalat angående erläggande av avgifter till FAO för år 1951,

*dels föreslå riksdagen att till *Kostnader för Sveriges medlemskap i FAO* å riksstaten för budgetåret 1951/52 under nionde huvudtiteln anvisa ett förslagsanslag av 470 000 kronor.*

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan lämnar Hans Maj:t Konungen bifall och förordnar, att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

G. Lüzell.

Bilaga.

Bidragsskalor för FAO:s medlemsstater 1950 och 1951.

	1950 Bidrags- kvot, %	1 9 5 1 Bidrags- kvot, %	Belopp, dollar
Amerikas Förenta Stater.....	27·10	27·10	1 335 000
Afganistan	0·06	0·06	3 000
Australien	2·82	2·52	126 000
Belgien	1·79	1·72	86 000
Bolivia.....	0·16	0·09	4 500
Brasilien.....	2·70	2·36	118 000
Burma.....	0·26	0·19	9 500
Canada	4·50	4·11	205 500
Ceylon.....	0·30	0·28	14 000
Chile	0·74	0·59	29 500
Colombia	0·54	0·48	24 000
Costa Rica	0·05	0·05	2 500
Cuba	0·47	0·36	18 000
Danmark	0·86	1·01	50 500
Dominikanska Republiken.....	0·06	0·06	3 000
Ecuador	0·06	0·06	3 000
Egypten	1·23	1·02	51 000
Etiopien	0·17	0·10	5 000
Filippinerna	0·34	0·36	18 000
Finland	0·20	0·18	9 000
Frankrike	7·23	7·68	384 000
Grekland	0·33	0·22	11 000
Guatemala	0·06	0·06	3 000
Haiti	0·05	0·05	2 500
Honduras	0·05	0·05	2 500
Indien	4·42	4·16	208 000
Indonesien	0·61	0·61	30 500
Irak	0·29	0·22	11 000
Irland	0·89	0·63	31 500
Island	0·05	0·05	2 500
Israel	0·15	0·15	7 500
Italien	2·67	2·44	122 000
Jordanien	—	0·05	2 500
Jugoslavien.....	0·64	0·43	21 500
Kambodja	—	0·05	2 500
Kina.....	4·35	3·99	199 500
Korea	0·15	0·17	8 500
Libanon	0·06	0·07	3 500
Liberia.....	0·05	0·05	2 500
Luxemburg.....	0·06	0·06	3 000
Mexico.....	1·16	0·83	41 500
Nederländerna	1·59	1·81	90 500
Nicaragua	0·05	0·05	2 500
Norge	0·68	0·63	31 500

	1950 Bidrags- kvot, %	1 9 5 1 Bidrags- kvot, %	Belopp, dollar
Nya Zeeland	0·78	0·63	31 500
Pakistan	0·95	0·89	44 500
Panama	0·06	0·06	3 000
Paraguay	0·05	0·05	2 500
Peru	0·41	0·27	13 500
Polen	1·36	1·21	60 500
Portugal	0·78	0·62	31 000
Salvador	0·06	0·06	3 000
Saud-Arabien	0·12	0·10	5 000
Schweiz	1·77	1·65	82 500
Spanien	—	1·41	70 500
Storbritannien	15·32	14·52	726 000
Sverige	1·80	2·54	127 000
Sydafrikanska Unionen	1·67	1·44	72 000
Syrien	0·18	0·15	7 500
Thailand	0·38	0·34	17 000
Tjeckoslovakien	1·39	—	—
Turkiet	1·42	1·16	58 000
Ungern	0·40	0·36	18 000
Uruguay	0·35	0·23	11 500
Venezuela	0·41	0·35	17 500
Vietnam	—	0·32	16 000
Västtyskland	—	4·12	206 000
Österrike	0·34	0·31	15 500
Samtliga medlemsstater	100·00	100·00	5 000 000